

Arrest

nr. 279 155 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 februari 2022 en op 3 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit het dorp Qabusia nabij Sinjar in de provincie Ninevah in Centraal-Irak. U bent niet naar school gegaan en kan beperkt lezen. U heeft altijd

gewerkt als schapenherder. In 2000 is uw vader om het leven gekomen bij een auto-ongeluk. Ongeveer zes à zeven maanden na de dood van uw vader zouden er problemen zijn ontstaan tussen uw moeder en uw oom S., de broer van uw vader. Uiteindelijk zou uw moeder besloten hebben naar haar familie in Mosul te verhuizen zonder jullie. Sindsdien zouden u en uw jongere broer en jongere zus door uw oom S. en zijn vrouw zijn opgevoed. Jullie zouden nooit meer iets hebben vernomen van jullie moeder.

Op 4 augustus 2014 zou u op een gegeven moment bombardementen hebben gehoord. Er zou paniek ontstaan zijn. U zou samen met een massa mensen op de vlucht geslagen zijn. U zou onderweg een zekere H. met zijn familie zijn tegengekomen. Ze zouden u hebben aangeboden om met hen mee te rijden. U zou vervolgens met deze familie met de auto naar Syrië gereden zijn, waar jullie dezelfde dag nog aankwamen. Jullie zouden vervolgens naar Turkije gereisd zijn, meer bepaald naar Jazeera (Turkse naam: Cizre). Ongeveer één week nadat u zich in Jazeera had gevestigd, zou u contact hebben opgenomen met uw familie. U zou vernomen hebben dat ze zich hadden gevestigd in Zakho (Noord-Irak, provincie Dohuk). Later zou u hebben vernomen dat ze in een klein dorpje nabij de Turkse grens in Noord-Irak waren gaan wonen omdat uw oom S. daar als herder aan de slag kon. U zou hen nooit hebben durven gaan opzoeken omdat u vreesde in handen van de Turkse autoriteiten te vallen als u de grens zou oversteken zonder paspoort. In Jazeera zou u altijd hebben kunnen werken in een restaurant. Op 15 september 2020 zou u vanuit Jazeera naar Istanbul gereisd zijn. Vervolgens zou u van hier verder gereisd zijn naar België waar u op 4 oktober 2020 aankwam.

Op 12 oktober 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u uw originele identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten

en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Qabusiye nabij Sinjar, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Irak is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Iraakse grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Niettegenstaande u na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2022 uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en het belang duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak voor uw komst naar België (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 120 en 121), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaart dat uw familieleden op 4 augustus 2014 richting Noord-Irak zijn gevlucht en hier nog steeds wonen, maar dat u als enige van het gezin die dag Irak verlaten heeft. U zou vervolgens via een Syrisch dorpje waarvan u de naam zich niet herinnert en waar u één nacht heeft doorgebracht richting Turkije

zijn gereisd en de volgende dag in Turkije zijn toegekomen, alwaar u de volgende zes jaar, tot 20 september 2020, verbleven zou hebben (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2020, vragen 38-85). Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkel stuk voorlegt ter staving van uw beweerde verblijf in Turkije van begin augustus 2014 tot september 2020. Daargelaten de vraag of u een oprechte inspanning heeft geleverd om stavingstukken te bekomen, moet het CGVS overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet nagaan of uw verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van uw vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met uw land van herkomst en in samenhang met de vaststelling dat u geen enkel stavingstuk voorlegt, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Na een grondig onderzoek komt het CGVS evenwel tot de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering voor uw komst naar België in Turkije te hebben verbleven, en dit om onderstaande redenen.

Er dient immers vooreerst vastgesteld te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de reis die u zou hebben gemaakt van uw dorp naar Jazeera (Cizre). U verklaarde de dag waarop Daesh in de richting van jullie dorp oprukte een zekere H. te zijn tegengekomen, iemand van uw dorp. Hij zou met zijn familie in de auto onderweg geweest zijn naar Turkije om de regio te ontvluchten. Hij zou u hebben meegenomen in de auto. Jullie zouden vervolgens naar een Syrisch grensdorpje gereden zijn, waarvan u de naam evenwel niet kent. Onderweg zouden jullie via smokkelwegen gereisd zijn en zouden jullie geen enkele controlepost zijn tegengekomen. U zou zich totaal niet herinneren in welke richting jullie gereden zijn toen jullie het dorp Qabusiye verlieten, op weg naar Turkije. Dit is opmerkelijk aangezien u toch beweert gedurende 25 jaar in Qabusiye te hebben gewoond en er als herder toch niet onbekend moet zijn geweest met de omgeving. Het zou dan ook niet moeilijk mogen zijn voor u om aan te geven via welk naburig dorpje van Qabusiye jullie zijn vertrokken. Het enige wat u zich herinnert, is dat jullie via de stad Rabia zijn gereden. Toen u werd gevraagd wat u precies bedoelde met smokkelwegen, gaf u aan dat men niet zomaar de gewone wegen kon nemen aangezien het risico te groot was om dan in handen te vallen van Daesh. Via zogenaamde alternatieve of smokkelwegen zouden jullie veilig de regio hebben verlaten. U werd erop gewezen dat men, om deze specifieke smokkelwegen te kunnen nemen, dan toch over kennis van zaken in verband met de lokale wegen dient te beschikken. U antwoordde hierop geen bewoner van die regio te zijn en gewoon mee gegaan te zijn met H. en zijn familie, die dan klaarblijkelijk wel over de specifieke kennis beschikte. Jullie zouden vervolgens in een Syrisch grensdorpje zijn toegekomen, waar jullie de nacht doorbrachten. Hoewel jullie hier met nog vele andere vluchtelingen zouden zijn aangekomen, eten en drinken zouden hebben gekregen door Koerdische strijders en er dus een volledige nacht zouden hebben doorgebracht, heeft u evenmin enig idee van de naam van dit Syrisch dorpje. De volgende dag zouden jullie verder doorgereden zijn naar Turkije, meer bepaald naar Jazeera (Cizre) dat op ongeveer één uur à anderhalf uur rijden lag. Uw verklaringen in verband met uw reis naar Jazeera zijn alles behalve overtuigend te noemen.

Hoewel u zes jaar in Turkije zou hebben gewoond, spreekt u buiten een paar woorden bovendien amper Turks. Dit mag zeer erg verbazen. U heeft verder nooit een poging ondernomen om u te informeren in verband met een tijdelijk verblijfsstatuut zogenaamd omdat u afwachtte of de situatie in uw regio niet zou verbeteren. Bovendien zou de familie bij wie u verbleef u hebben afgeraden om zich hierover te informeren. Ze waarschuwden u ervoor dat de Turkse autoriteiten u ervan zouden kunnen beschuldigen een terrorist te zijn die samenwerkt met de PKK. Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u zich helemaal niet zou hebben geïnformeerd en dat u bijvoorbeeld nog nooit heeft gehoord van het Turkse woord voor identiteitskaart (Kimlik) (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 85-90).

Op de vraag of u de stad Jazeera goed kent, antwoordde u negatief. U lichtte toe dat u zich daar illegaal bevond en dat u zich dus niet zomaar vrij kon bewegen in de stad. Hoewel het gegeven van illegaal in een stad te verblijven inderdaad beperkingen met zich meebrengt die een verklaring kunnen vormen voor een minder volledige (geografische) kennis van de stad, is uw gebrek aan kennis over de stad Jazeera dermate frappant dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in deze stad gedurende zes onafgebroken jaren.

Zo weet u wel dat er een rivier stroomt door de stad en dat deze rivier de stad in twee verdeelt, maar u kent vreemd genoeg de naam van deze rivier niet. U kent ook de Turkse naam voor de stad Jazeera niet, namelijk Cizre. U haalt aan dat de wijk waar u altijd heeft verbleven Heyba heet, maar u kon geen enkele aanwijzing geven aan de protection officer om deze wijk terug te vinden op googlemaps. U kent verder geen naburige dorpen of steden van Jazeera (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 94-110). U kent evenmin een moskee in de buurt van waar u zes jaar zou hebben gewoond, u kent geen omliggende wijken van de wijk waar u altijd zegt te hebben gewoond, u kent geen straten in deze wijk, u kent geen parken in deze wijk en zelfs niet in de stad Jazeera in het algemeen, u kent geen toeristische bezienswaardigheden in Jazeera en u kent geen scholen in de wijk (zie notities persoonlijk 3 mei 2022 onderhoud, vragen 150-158). Dit alles roept ernstige twijfels op bij uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de laatste jaren. U kent verder geen ziekenhuizen in Jazeera bij naam en kan helemaal niets zeggen over het openbaar vervoer in Jazeera (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen

184-189). Wanneer u werd geconfronteerd met uw gebrekkige kennis herhaalde u slechts dat u niet vrij was om zomaar rond te lopen in de stad.

U verklaarde altijd in het restaurant Mamusien te hebben gewerkt, uitgebaat door een zekere A. en zijn familie, en hier zelden of nooit buiten te zijn gekomen. Op de vraag wat voor restaurant het was, antwoordde u dat het een kebabzaakje was. Toen u werd gevraagd wat men er precies kon eten, antwoordde u weinig overtuigend: 'kebab, nieren en hart'. U verklaarde er zelf regelmatig te hebben gegeten. Toen u dan werd gevraagd om meer in detail toe te lichten wat er precies op de kaart stond, herhaalde u opnieuw weinig overtuigend: 'kebab, dierenorganen en kipfilet' (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 126-132). In verband met de twee oudste kinderen van de zaakvoerder Adel wist u dat ze naar de universiteit gingen. U verklaarde dat ze in Jazeera zelf naar de universiteit gingen. De naam van deze universiteit kende u dan weer niet en u kon bovendien niet zeggen wat ze daar studeerden. Het is bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u enkel met deze familie contact zou gehad hebben in de zes jaar dat u in Jazeera zou hebben gewoond, toch niet kon zeggen welke universitaire studies twee van de zonen deden (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 159-168). Ook op deze manier maakt u aldus allerminst aannemelijk dat u de zes jaar voorafgaand aan uw asielaanvraag in Turkije zou hebben verbleven.

Over uw reis vanuit Cizre naar Istanbul legde u evenmin overtuigende verklaringen af. U verklaarde met een kleine vrachtwagen vanuit Cizre naar Istanbul te zijn overgebracht, een reis die volgens uzelf ongeveer 10 à 15 uur in beslag nam. U werd er op gewezen dat deze reis volgens googlemaps bijna 1600 kilometer bedraagt, dat deze minstens 17 uur in beslag neemt en dat het dus onmogelijk slechts 10 à 15 uur kon geduurd hebben, zoals u beweert. U antwoordde enkel dat dit uw verhaal is en dat u het zich zo herinnerde (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 192-201 en zie printscreen googlemaps, toegevoegd aan het administratief dossier).

U zou vervolgens vijf dagen lang ergens in een appartement in Istanbul hebben verbleven. U heeft geen idee in welke wijk u zou hebben verbleven in die periode. Op 20 september 2020 zou u uit Istanbul vertrokken zijn. U zou zijn meegenomen naar een plek waar u de zee diende over te steken. U kwam vervolgens in een ander land, maar heeft wederom geen idee welk land dit was, hoewel u er naar eigen zeggen tien dagen zou hebben verbleven. Vervolgens zou u met een vrachtwagen naar een land ergens in Europa zijn afgezet. Welk land dit was, weet u wederom niet te zeggen. Vanuit dit onbekende land zou u vervolgens zijn overgebracht naar België (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 203-219).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering van begin augustus 2014 tot september 2020 in Turkije te hebben verbleven.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u van augustus 2014 tot september 2020 in Turkije heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 3 mei 2022 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022 vraag 175) en op het einde van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vraag 222) uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Turkije. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Irak werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde identiteitskaart is niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze bevestigt enkel uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook voert hij in zijn verzoekschrift de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker acht jaar na zijn vlucht uit Irak werd gehoord zodat verweerder niet mag verwachten dat verzoeker zich nog herinnert hoe hij en zijn familie gevlucht zijn uit zijn dorp in Irak, welke controleposten en dorpen zij gepasseerd zijn en langs welke richting zij reden. Dit eerste argument om verzoekers verblijf in Turkije in twijfel te trekken is naar mening van verzoeker bijzonder onredelijk en toont het totaal gebrek aan inlevingsvermogen aan van verweerder.

Verzoeker volhardt dat hij zes jaar illegaal in Turkije verbleef en stelt geen bewijsstukken te hebben van dit illegaal verblijf. Er wordt toegelicht dat verzoeker ongeletterd is, illegaal werkte in een restaurant en geen uitstapjes deed noch naar naburige dorpen ging om de buurt te verkennen.

Aangaande de gebrekkige kennis van de Turkse taal wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat Cizre een dorp is met als grootste populatie Koerden zodat verzoeker geen Turks hoefde te spreken gezien hij in zijn eigen taal kon communiceren zoals ook werd aangegeven tijdens zijn gehoor.

Vervolgens wordt aangevoerd dat verzoeker alles heeft verteld wat hij zich herinnerde over zijn verblijf in Turkije. Specifiek wordt ingegaan op het feit dat verzoeker de naam van de rivier niet kende doch wel wist dat de rivier de stad in twee delen verdeelde en hierbij specifiek informatie gaf over (de wijk van het) restaurant alsook twee straten vernoemde. Wat betreft de reisweg van Cizre naar Istanbul betoogt verzoeker dat hij wordt verweten niet het exacte aantal uren te kunnen geven van deze reis hoewel hij een inschatting maakte van 10 à 15 uren terwijl verweerder spreekt van minstens 17 uren. Bovendien was de reis ook deels 's nachts en sliep hij toen ook, aldus verzoeker.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft is verzoeker het niet eens met de stelling van verweerder dat hij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in Bagdad. Er wordt hieromtrent aangestipt dat verzoeker zich nergens in Irak op een veilige manier kan vestigen nu het in Irak steeds erg gevaarlijk is en er nog maandelijks doden vallen. Verzoeker meent een objectief risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Irak en wijst op algemene landeninformatie. Volgens verzoeker wordt door UNHCR gesteld dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus terwijl verweerder deze guidelines van UNHCR naast zich neerlegt. Er wordt geconcludeerd dat uit verschillende artikelen blijkt dat er op systematische basis nog steeds aanslagen gebeuren in Irak waar gewone burgers het slachtoffer van zijn.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Verzoeker stelt in augustus 2014 Irak te zijn ontvlucht omwille van de opmars van Daesh en geeft aan naar Turkije te zijn gereisd alwaar hij zes jaar heeft verbleven.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering van 2014 tot 2020 in Turkije te hebben verbleven en dat sprake is van een gebrekkige medewerking van verzoeker inzake zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België.

Verzoeker slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen zicht biedt op zijn eerdere verblijfplaatsen/laatste verblijfplaats voor zijn komst naar België, te verklaren of te weerleggen.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van dit verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie aangaande zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanpak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming

overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de commissaris-generaal verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van de *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van zijn procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal meent dat niettegenstaande verzoeker uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust en op het belang duidelijkheid te verschaffen over de verblijfplaatsen binnen en buiten Irak voor de komst naar België (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6-7), uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

De Raad treedt verweerders oordeel bij dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde verblijf in Turkije voor zijn komst naar België.

Zo kan er samen met de commissaris-generaal in de eerste plaats op gewezen worden dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt ter staving van zijn beweerde verblijf in Turkije van begin augustus 2014 tot september 2020. Verzoeker betwist noch weerlegt deze bevinding. Door slechts te poneren dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen waarbij wordt opgemerkt dat hij ongeletterd is en illegaal werkte zonder uitstapjes toont verzoeker geenszins oprechte inspanningen aan om eender welke stavingsstukken te bekomen van zijn jarenlang verblijf.

Daargelaten de vraag of verzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om stavingstukken te bekomen, wordt in de bestreden beslissing vervolgd dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet moet nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de vaststelling dat hij geen enkel stavingstuk voorlegt, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verweerder komt evenwel tot de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering voor zijn komst naar België in Turkije te hebben verbleven gelet op i) verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de reis van zijn dorp naar Jazeera (Cizre) daar verzoeker niet weet in welke richting of via welke wegen er werd gereden en geen idee heeft van het Syrisch dorp waar hij overnachtte; ii) verzoekers gebrekkige kennis van het Turks; iii) het gebrek aan pogingen om zich te informeren over een tijdelijk verblijfsstatuut; iv) zijn frappant gebrek aan kennis over de stad Jazeera; v) de weinig overtuigende/doorleefde verklaringen over het restaurant waar hij werkte en over de uitbater en diens familie; vi) de onaannemelijke verklaringen betreffende de reis van Cizre naar Istanbul; vii) de gebrekkige verklaringen inzake het verblijf in Istanbul en de reis naar België.

Inzake verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de reis van zijn dorp naar Jazeera (Cizre) kan gewezen worden op volgende concrete vaststellingen:

“Er dient immers vooreerst vastgesteld te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de reis die u zou hebben gemaakt van uw dorp naar Jazeera (Cizre). U verklaarde de dag waarop Daesh in de richting van jullie dorp oprukte een zekere H. te zijn tegengekomen, iemand van uw dorp. Hij zou met zijn familie in de auto onderweg geweest zijn naar Turkije om de regio te ontvluchten. Hij zou u hebben meegenomen in de auto. Jullie zouden vervolgens naar een Syrisch grensdorpje gereden zijn, waarvan

u de naam evenwel niet kent. Onderweg zouden jullie via smokkelwegen gereisd zijn en zouden jullie geen enkele controlepost zijn tegengekomen. U zou zich totaal niet herinneren in welke richting jullie gereden zijn toen jullie het dorp Qabusiye verlieten, op weg naar Turkije. Dit is opmerkelijk aangezien u toch beweert gedurende 25 jaar in Qabusiye te hebben gewoond en er als herder toch niet onbekend moet zijn geweest met de omgeving. Het zou dan ook niet moeilijk mogen zijn voor u om aan te geven via welk naburig dorpje van Qabusiye jullie zijn vertrokken. Het enige wat u zich herinnert, is dat jullie via de stad Rabia zijn gereden. Toen u werd gevraagd wat u precies bedoelde met smokkelwegen, gaf u aan dat men niet zomaar de gewone wegen kon nemen aangezien het risico te groot was om dan in handen te vallen van Daesh. Via zogenaamde alternatieve of smokkelwegen zouden jullie veilig de regio hebben verlaten. U werd erop gewezen dat men, om deze specifieke smokkelwegen te kunnen nemen, dan toch over kennis van zaken in verband met de lokale wegen dient te beschikken. U antwoordde hierop geen bewoner van die regio te zijn en gewoon mee gegaan te zijn met H. en zijn familie, die dan klaarblijkelijk wel over de specifieke kennis beschikte. Jullie zouden vervolgens in een Syrisch grensdorpje zijn toegekomen, waar jullie de nacht doorbrachten. Hoewel jullie hier met nog vele andere vluchtelingen zouden zijn aangekomen, eten en drinken zouden hebben gekregen door Koerdische strijders en er dus een volledige nacht zouden hebben doorgebracht, heeft u evenmin enig idee van de naam van dit Syrisch dorpje. De volgende dag zouden jullie verder doorgereden zijn naar Turkije, meer bepaald naar Jazeera (Cizre) dat op ongeveer één uur à anderhalf uur rijden lag. Uw verklaringen in verband met uw reis naar Jazeera zijn alles behalve overtuigend te noemen.”

Verzoeker repliceert dat hij acht jaar na zijn vlucht uit Irak werd gehoord zodat verweerder niet mag verwachten dat hij zich nog herinnert hoe hij en zijn familie gevlucht zijn uit zijn dorp in Irak.

Het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan, kan echter niet verschonen dat verzoeker niet eens weet in welke richting er werd gereden en welke wegen er werden genomen gelet op het gegeven dat hij verklaarde 25 jaar in zijn dorp te hebben gewoond alwaar hij als herder niet onbekend kan zijn geweest met de omgeving te meer hij ook aangaf dat sprake was van smokkelwegen hetgeen een kennis van de lokale wegen impliceert. Tevens biedt het lange tijdsverloop geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker geen enkel idee heeft van de naam van het Syrische dorp waar hij de nacht doorbracht met vele andere vluchtelingen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt opgemerkt:

“Hoewel u zes jaar in Turkije zou hebben gewoond, spreekt u buiten een paar woorden bovendien amper Turks. Dit mag zeer erg verbazen. U heeft verder nooit een poging ondernomen om u te informeren in verband met een tijdelijk verblijfsstatuut zogenaamd omdat u afwachtte of de situatie in uw regio niet zou verbeteren. Bovendien zou de familie bij wie u verbleef u hebben afgeraden om zich hierover te informeren. Ze waarschuwden u ervoor dat de Turkse autoriteiten u ervan zouden kunnen beschuldigen een terrorist te zijn die samenwerkt met de PKK. Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u zich helemaal niet zou hebben geïnformeerd en dat u bijvoorbeeld nog nooit heeft gehoord van het Turkse woord voor identiteitskaart (Kimlik) (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 85-90).”

Hoewel verzoeker in beperkte mate kan gevolgd worden in zijn betoog dat hij geen Turks kent omdat hij zich kon bedienen van de Koerdische taal gelet op de aanwezige Koerdische populatie, komt het de Raad niet plausibel over dat verzoeker buiten een paar woorden Turks, amper Turks spreekt hoewel hij er liefst zes jaar heeft verbleven en tevens in een Turks restaurant werkte waar ook Turkse klanten kwamen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 7).

Verzoeker laat bovendien de motieven omtrent het gebrek aan pogingen om zich te informeren over een tijdelijk verblijfsstatuut, volledig ongemoeid zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

De commissaris-generaal heeft verder op goede gronden gewezen op verzoekers frappant gebrekkige kennis over de Turkse stad:

“Op de vraag of u de stad Jazeera goed kent, antwoordde u negatief. U lichtte toe dat u zich daar illegaal bevond en dat u zich dus niet zomaar vrij kon bewegen in de stad. Hoewel het gegeven van illegaal in een stad te verblijven inderdaad beperkingen met zich meebrengt die een verklaring kunnen vormen voor een minder volledige (geografische) kennis van de stad, is uw gebrek aan kennis over de stad Jazeera dermate frappant dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in deze stad gedurende zes onafgebroken jaren.

Zo weet u wel dat er een rivier stroomt door de stad en dat deze rivier de stad in twee verdeelt, maar u kent vreemd genoeg de naam van deze rivier niet. U kent ook de Turkse naam voor de stad Jazeera niet, namelijk Cizre. U haalt aan dat de wijk waar u altijd heeft verbleven Heyba heet, maar u kon geen enkele aanwijzing geven aan de protection officer om deze wijk terug te vinden op googlemaps. U kent verder geen naburige dorpen of steden van Jazeera (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 94-110). U kent evenmin een moskee in de buurt van waar u zes jaar zou hebben gewoond, u

kent geen omliggende wijken van de wijk waar u altijd zegt te hebben gewoond, u kent geen straten in deze wijk, u kent geen parken in deze wijk en zelfs niet in de stad Jazeera in het algemeen, u kent geen toeristische bezienswaardigheden in Jazeera en u kent geen scholen in de wijk (zie notities persoonlijk 3 mei 2022 onderhoud, vragen 150-158). Dit alles roept ernstige twijfels op bij uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de laatste jaren. U kent verder geen ziekenhuizen in Jazeera bij naam en kan helemaal niets zeggen over het openbaar vervoer in Jazeera (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 184-189). Wanneer u werd geconfronteerd met uw gebrekkige kennis herhaalde u slechts dat u niet vrij was om zomaar rond te lopen in de stad.”

Door op te werpen dat verzoeker wel kennis had van de rivier die de stad in twee verdeelde en tevens enkele straten vernoemde kan verzoeker geenszins zijn gebrekkige kennis verschonen over meerdere aspecten van de stad zoals de Turkse naam, moskees, toeristische bezienswaardigheden, naburige dorpen, parken, scholen, ziekenhuizen en het openbaar vervoer.

Verzoeker slaagt er ook niet in de motivering aangaande de weinig overtuigende/doorleefde verklaringen over het restaurant waar hij werkte en de uitbater en diens familie te ontcrachten:

“U verklaarde altijd in het restaurant Mamusien te hebben gewerkt, uitgebaat door een zekere A. en zijn familie, en hier zelden of nooit buiten te zijn gekomen. Op de vraag wat voor restaurant het was, antwoordde u dat het een kebabzaakje was. Toen u werd gevraagd wat men er precies kon eten, antwoordde u weinig overtuigend: 'kebab, nieren en hart'. U verklaarde er zelf regelmatig te hebben gegeten. Toen u dan werd gevraagd om meer in detail toe te lichten wat er precies op de kaart stond, herhaalde u opnieuw weinig overtuigend: 'kebab, dierenorganen en kipfilet' (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 126-132). In verband met de twee oudste kinderen van de zaakvoerder Adel wist u dat ze naar de universiteit gingen. U verklaarde dat ze in Jazeera zelf naar de universiteit gingen. De naam van deze universiteit kende u dan weer niet en u kon bovendien niet zeggen wat ze daar studeerden. Het is bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u enkel met deze familie contact zou gehad hebben in de zes jaar dat u in Jazeera zou hebben gewoond, toch niet kon zeggen welke universitaire studies twee van de zonen deden (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 159-168). Ook op deze manier maakt u aldus allerminst aannemelijk dat u de zes jaar voorafgaand aan uw asielaanvraag in Turkije zou hebben verbleven.”

Er worden geen valabele en concrete argumenten bijgebracht die voorgaande overwegingen kunnen ombuigen.

Hoewel verzoeker kan bijgetreden worden in zijn betoog inzake de reisweg van Cizre naar Istanbul dat het niet redelijk is verzoeker te verwijten niet het exacte aantal uren te kunnen geven van deze reis hoewel hij een inschatting maakte van 10 à 15 uren terwijl verweerder spreekt van minstens 17 uren, volstaat dit betoog niet om een ander licht te werpen op de conclusie dat geen geloof wordt gehecht aan het jarenlange verblijf in Turkije gelet op de overige pertinente en draagkrachtige motieven. De Raad beschouwt dit deel inzake de reisweg van Cizre naar Istanbul dan ook als een overtollig motief van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt geenszins enig dienstig verweer gevoerd tegen volgende bevindingen die de Raad integraal tot de zijne maakt:

“U zou vervolgens vijf dagen lang ergens in een appartement in Istanbul hebben verbleven. U heeft geen idee in welke wijk u zou hebben verbleven in die periode. Op 20 september 2020 zou u uit Istanbul vertrokken zijn. U zou zijn meegenomen naar een plek waar u de zee diende over te steken. U kwam vervolgens in een ander land, maar heeft wederom geen idee welk land dit was, hoewel u er naar eigen zeggen tien dagen zou hebben verbleven. Vervolgens zou u met een vrachtwagen naar een land ergens in Europa zijn afgezet. Welk land dit was, weet u wederom niet te zeggen. Vanuit dit onbekende land zou u vervolgens zijn overgebracht naar België (zie notities persoonlijk onderhoud 3 mei 2022, vragen 203-219).”

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ernstige twijfels bestaan over verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen tijdens de afgelopen jaren en wordt terecht geconcludeerd dat geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden verblijf in Turkije van 2014 tot 2020.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad beklemtoont te dezen nogmaals dat verzoeker geen waarachtige verklaringen aflegt over zijn eerdere verblijfplaatsen en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond en verblijfplaats(en) en leefsituatie voor zijn komst naar België. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient in dit verband aangestipt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk is vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is.

De Raad merkt voorts op dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Bovendien moet de Raad vaststellen dat in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt nergens in de bestreden beslissing sprake is van een redelijk vestigingsalternatief in Bagdad zodat dit betoog geenszins valabel voorkomt. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood aan internationale bescherming overigens in concreto aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, echter in gebreke.

2.2.5 Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU